

Поки людина жива, вона здатна каятися в гріхах і творити добро. Після смерті ця можливість зникає, але залишається надія на молитви живих. Господь Ісус Христос неодноразово здійснював зцілення хворих по вірі їх близьких. Життя святих містять безліч прикладів того, як по молитві праведників полегшувалася посмертна доля грішників, аж до їх повного виправдання. Якщо ж молитва звершується за
людин
ою
, вже помилуван
у
Богом і знаходиться в райських обителях, вона все одно не залишиться марною, а
обернеться
на благо
тому хто
молиться. Як говорив святий Іоанн Златоуст: "Постараємося, скільки можливо, допомагати покійним замість сліз, замість ридань, замість пишних гробниць - нашими про них молитвами та милостинями, щоб таким чином і їм і нам отримати обітовані блага".

Молитва за покійних - це наша головна і неоціненна допомога тому хто відійшов в інший світ. Померлий не

має потреби

, за великим рахунком, ні в гробі, ні в могильному пам'ятнику, ні, тим більше, в поминальному столі - все це лише данина традиціям, нехай і вельми благочестивим. Але молитва за померлих - це обов'язок кожного православного.

Після богослужіння православні християни йдуть на кладовище. З любові до покійного потрібно дотримувати в чистоті і порядку його могилу - місце майбутнього воскресіння. Треба особливо стежити, щоб хрест на могилі не покосився, завжди був пофарбований і чистий. Прийшовши на кладовище, добре запалити свічку і хоча б коротко помолитися про померлого. Якщо є можливість - попросити священника здійснити на могилі Літію (коротку заупокійну службу). Потім прибрати могилу або просто помовчати. Їсти й пити (особливо горілку) на кладовищі християнину не личить. Не потрібно залишати на могилі їжу, щоб могила не була осквкрнена, наприклад, собаками. Продукти слід віддавати убогим.

Клопочучись за померлих, живі стають виконавцями заповіді про любов і, значить, стають "учасниками небесних нагород". Молитви за померлих потрібні не тільки їм, але і нам, тому що налаштовують душу на небесне, відволікають її від суєтного, зігрівають серце любов'ю до Бога. До того ж вони розташовують душі до виконання заповіді Христової - готуватися до ісходу на всякий час. І це дає нам сили ухилятися від зла і утримуватися від гріхів.

Димитрівська субота, спочатку була днем поминання православних воїнів, встановлена великим князем Димитрієм

Донським. Здобувши знамениту перемогу на Куликовому полі над Мамаєм, 8 вересня 1380 року, Димитрій Іоаннович, після повернення з поля битви, відвідав Троїце-Сергієву обитель. Преподобний Сергій Радонезький, ігумен обителі, раніше поблагословив його на брань з невірними і дав йому з числа братії своєї двох інок

і в - Олександра Пересвіту та Андрія Осляблю. Обидва ченці

пали в битві і були похоронені біля стін храму Різдва Пресвятої Богородиці в Старому Симоново

му монастирі. Зробивши в Троїцькій обителі поминання православних воїнів, полеглих у Куликовській битві, великий князь запропонував Церкві творити це поминання щорічно у суботу перед 26 жовтня, в день святого Димитрія Солунського - день тезоіменитства самого Димитрія Донського.

Велика була раді

сть перемоги, але в багато тисяч православних сімей прийшла гіркота втрат і цей день став на Русі по суті вселенським днем ☐☐ поминання.

Згодом, православні християни стали цього дня творити пам'ять не тільки православних воїнів, за Віру і Вітчизну життя своє на брані відда

вших

, але - разом з ними - і всіх, взагалі, покійних братів своїх.

У цей день, як і в інші і дні (на м'ясопусну і Троїцьку суботи, в суботи 2-й, 3-й і 4-й седмиць Великого посту), православні християни моляться за упокій душ покійних людей, переважно батьків. Але Димитрівська субота несе в собі ще особливий сенс: встановлена ☐☐ після Куликівської битви, вона нагадує нам про всіх тих, хто загинув, постраждав за Православ'я.